

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

Вера која оживљава: Од Аврама до Петра

Јаков је изјавио да је вера без дела мртва. Тиме је повукао линију у песку око које се води расправа вековима. Али, шта су тачно та дела и каква је природа те вере? Два примера вере која Јаков помиње — Аврам који приноси Исака и Рава која скрива израелске уходе — показују нам природу дела на која се Јаков позива: следовање вољи Господњој. Аврам је чуо од Адонаја директно, али код Раве видимо душу која је жудела за Богом споља, као странац у односу на Господње присуство. Близина ортодоксном веровању не дефинише квалитет или интегритет наших дела. Потчињавање вољи Господњој то чини.

То, дакле, дефинише и природу верних дела. То су дела која су најпре рођена из потчињавања, и самим тим одражавају вољу Онога који нас позива на верност показујући своју савршену верност. Господња дела откривају Његову верност. Неки се питају да ли је Исус морао да има веру, будући да је једно са Оцем. То је Његова природа, јер чак и када смо ми неверни, Он остаје веран (2. Тимотеју 2:13). И управо ту се налази тачка на којој се наша сопствена верност ослања. Апсолутно нам је потребна Господња верност. У нама жива вера може умрети, када нас задовољства и стресови овог света одврате од Господа, и заборавимо кога треба да слаavimo. То јасно видимо у животу цара Соломона, чије су бројне жене окренуле његово срце ка другим боговима. Адонајеве речи упућене њему читају се са зебњом у 1. Царевима 9:1–9.

Међутим, мртва вера може поново оживети. Колико дубоко то видимо у животу Петра. Исусове речи: „Симоне, Симоне, сатана вас је затражио да вас просеја као пшеницу“ биле су исто тако застрашујуће, али његов повратак вери је очигледан. Он је онај који је прешао из вере у веру, из активног односа који је вероватно носио резерву у срцу, ка јединству које се видело у његовом вођству ране цркве. Међутим, до те нове вере није стигао праволинијским, узлазним путем. Његово одрицање довело га је до најнижег тренутка. Господња верност се види у сусрету на обали: „Петре, љубиш ли ме?“ био је позив да устане, остави терет одрицања и буде обновљен у вери. Тај позив ка вери — „љубиш ли ме?“ — био је праћен позивом ка делима: „паси моје овце.“ Ту налазимо целу суштину Јаковљеве изјаве. Наш став сада, било да је вера мртва или жива, није статичан. Љубав коју имамо према Христу мора бити активна, иначе ћемо производити мртва дела као Соломон.

Победа милости: Тријумф крста и срца

Тријумф! Та реч ми одмах призива слику хероја који се враћа из битке уз одушевљене повике хиљада који славе победу. Можда теби на памет пада победа омиљеног спортског тима, или хватање велике рибе, или завршетак маратона. Укратко, реч „тријумф“ повезујемо са победом над другима, над стихијама, па и над самим собом.

Можда нам је непријатно да ову реч уклопимо у теологију. Можда реагујемо инстинктивно на изразе попут „тријумф

крста“, али на дубљем нивоу, можда осећамо нелагоду када размишљамо о Христовој победи над грехом. Знамо да понекад нисмо победници над својим појудама, поносом, себичношћу и сличним слабостима. У тим тренуцима треба да се подсетимо на Божју милост, и када је поново примимо — можемо славити оно што је Исус учинио из своје велике љубави. Ипак, постоји и склоност да друге држимо одговорнима, уз поруку: „Исус има победу над твојим гресима, зашто ти не живиш тако?“

Када сам био предтинејџер, догодило ми се нешто што је у мени развило комплекс надмоћности према родитељима. Осећао сам се неправедно осуђеним, и у својој веома лошој психолошкој зрелости, веровао сам да сам бољи. То се потврдило током мојих тинејџерских година, нарочито након развода мојих родитеља. Неколико месеци раније постао сам „активан“ хришћанин, и то сам видео као доказ њихове духовне слабости. О, како сам био благ према себи, брзо опраштајући сопствене моралне падове, а како сам био сурово строг према њима.

То је, нажалост, наша навика. Себе сматрамо морално надмоћнима, нарочито према онима који живе другачије или испољавају веру на другачији начин. Ми смо, у суштини, духовно богати. Генерације духовног увида од којих смо имали корист значе да смо имали мање корака до вере коју данас држимо. Други нису тако лако прошли тај пут. Они су „сиромашни духом“ које Исус назива блаженима. Хвала Господу, није суд који тријумфује над милошћу, већ милост побеђује, као што пише у Јаковљевој посланици 2:13. Непосредно пре тога, Јаков пише: „Говорите и чините као они који ће бити суђени по закону слободе.“ Та слобода се своди на упражњавање милости — и то је оно што тријумфује.

Ипак, Јаков прозива грех, у овом случају грех пристрасности. У Исусу, храм који је представљао закон је уништен, а нови храм

се непрестано гради у нама кроз Светог Духа. „Када [странац] дође и моли се ка овом храму, чуј из неба...“, објављује се у 2. Дневника 6:32–33. Свако окретање ка Исусу Христу треба да буде прихваћено од нас, чак и ако се израз вере разликује од нашег.

Речи у право време: Истина, мудрост и молитва

„Рекао сам ти!“ Сигурно си барем помислио, ако не и изговорио те речи, а вероватно си се и стресао када су биле упућене теби. Та нелагода потиче из ега — не желимо да будемо у криву, али ни да указујемо на грешке других. Ипак, говорити истину се генерално сматра добром ствари. Сигуран сам да би Јосифова браћа и родитељи више волели да је ћутао о својим сновима, али размисли о истини у тим сновима и вредности коју су касније добили. Павлово преношење свог сна капетану брода и посади — свакако тренутак достојан „рекао сам вам“ — донело је охрабрење, а не осуду.

Истакнуто је да је Адам био поред Еве када ју је змија искушавала, али није изговорио реч Адонаја. Насупрот томе, Исусова одбрана од Сатане била је управо то — проглашавање Божје речи. То нам даје дубљи увид у Соломонову молбу Адонају за мудрост. На Господњи позив: „Тражи. Шта да ти дам?“, Соломон је указао на своје неискуство у вођству и затражио расуђивање и пријемчиво срце да би добро судио народу. Његов захтев је, у суштини, био да постане проводник Господње мудрости, да буде успостављен као праведан владар по вољи Адонаја. То је управо била сврха коју је Адам добио у Рају — да врши прикладну власт над целокупним створењем, да буде Божји представник свету.

Наша склоност да користимо речи ван контекста, или да не говоримо када би било корисно, веома је снажна. Исусови ученици су прекорели жену која је помазала Његову

главу уљем и прала Његове ноге сузама — не зато што је то било глупо, већ зато што је било расипнички, неприкладно, нецивилизовано, реметилачки. Колико често ми користимо исте рационализације да угушимо речи других које можда долазе од Господа. Адонај говори кроз онога кроз кога жели — не само кроз пасторе или пророке, већ и кроз принчеве и сиромаше. Позив је да говоримо када нас Господ упутује, и да слушамо када речи које се изговарају могу бити од Духа.

Како, у сред наше потребе за тренутним одлукама и свакодневном ужурбаношћу, можемо успорити довољно да чујемо и проговоримо?

Постоји само један начин. Од почетка до краја, наш дан треба да буде обележен молитвом.

Очишћење храма срца: Господња присутност и плодови Духа

Ту су били — дуж ивица и у гужви у средишту трема. Били су ту толико дуго да је већина људи мислила да ту и припадају, иако је сваки контакт с њима често носио дозу фрустрације. Њихово присуство постало је толико уобичајено да више нико није осећао увреду. У стварности, пошто се чинило да су верске власти одобриле њихово присуство, нико није постављао питања. Колико дуго је то трајало — не знамо. Али знамо да је Исус био увређен. Они нису припадали том месту, одмах испред храма посвећеног Адонају. То је требало да буде Господња кућа, а не пијача препуна трговаца и лукавих шема. Није случајно што је Марко ову сцену поставио између два описа бесплодне смокве — као књиге које објашњавају суштину поруке. Људи који су били задужени за физичко одржавање храма, као и они који су га духовно чували, дозволили су да постане место без плодова. Ни љубави, ни радости, ни мира није било на виду. Храм је постао празан простор, без присуства Божјег живота.

Ако пажљиво прочитамо Марков опис како Исус преврће столове у храму, схватамо да то није била кратка, пролазна акција. Он се ту утврдио за цео дан, не дозвољавајући никоме да носи робу за продају кроз храмско двориште. И вратио се следећег дана. Исус је поставио своју позицију — очистио храм својим присуством. Каква снажна аналогија за наше животе. Када Његов Дух узме пребивалиште у нама, долази до очишћења. То није пролазна посета, већ трајно настањење са намером да се донесе добар плод.

Наше склоности да тргујемо са Господом, да се молимо за ствари које служе само нама, неће донети плод. Ту се открива истина да је Јахве љубоморан Бог — Он жели да твој живот буде обележен искључиво Његовим присуством. Нема „ван сезоне“ за духовне плодове, јер Он је увек у послу садње, обраде и жетве у твојем животу.

Истински, доносити плодове је много лакше када нема нереда и такмичарских приоритета у нашем срцу. Када дозволимо да се наше срце окрене ка Господу без ометања, Дух има потпуну слободу да негује Божји лик у нама и кроз нас. Али ко данас нема ометања? Спољашње обавезе, избори, притисци — све се такмичи за нашу пажњу. Можемо се због тога нервирати, можемо то игнорисати, или можемо то прихватити као лични подсетник да се молимо и одвојимо време да поново пробудимо свест о Господњем присуству.

Када се навикнемо на буку гласова који се надмећу у нашем срцу, тешко је чути Господа. Потребна је намерна посвећеност да бисмо се фокусирали на један, тихи, нежни глас Господњи.

Додатна духовна рефлексија:

Очишћење храма није само историјски догађај — то је духовна стварност која се дешава у нама. Исус не долази да нас површно уреди, већ да нас дубински преобрази. Његово присуство није украс, већ

сила која преображава. Када дозволимо да Он буде центар нашег живота, онда се плодови Духа — љубав, радост, мир, стрпљење, доброта, верност — појављују природно, као резултат Његовог дела у нама.

Свети гнев: Када љубав не дозвољава искључење

Огорченост! Да ли си се икада нашао у таквом емоционалном стању када си видео да је неко неправедно одбачен или спречен да добије помоћ или благослов? Огорченост је снажна реч. У данашњој култури, можда нам чак није дозвољено да се тако изразимо. Ипак, управо то је било стање срца и ума Исуса када су Његови ученици покушали да спрече децу да трчкарају око Његових ногу. Оно што је могао бити тренутак чисте радости, било је заустављено — није било „прикладно“. Можда је ученицима то било само досадно. Али, где је ова прича постављена у Јеванђељу по Марку, видимо да се преноси дубља порука. Не треба да претпоставимо да је редослед прича случајан. Напротив, вероватно је тематски промишљен.

Овај догађај, у којем се деци не дозвољава да приђу Исусу, долази одмах након расправе са фарисејима о разводу. Универзална истина која повезује обе приче јесте — јединство. Двоје који постају једно тело — то је управо оно што Господ жели за све који долазе Исусу. Треба да будемо толико сједињени са Њим да би нас одвајање од Њега било као кидање онога што је сам Господ сјединио. Ми смо загрљени у Његовим љубећим рукама, баш као дете које се грли ради тоpline, пажње, сигурности и љубави родитеља.

Када покушамо да спречимо некога да се тако привије уз Господа, постајемо као они који су сломили Павлово срце говорећи му да не иде у Јерусалим. Сваки начин спречавања некога да дође Господу, свака ограничења која сами измишљамо, изазивају огорченост

код Господа! Постајемо камен спотицања, онај који ставља окове на онога кога спречавамо да приђе Господу, због наших претпоставки о „неприкладности“. Али ако чинимо управо супротно — ако позивамо све — онда учествујемо у самом Исусовом позиву: „Дођите к мени сви који сте уморни и натоварени...“ Наше речи можда звуче другачије, али суштина је иста: „Хајде са мном, сви ви, до Исусових ногу.“

Знамо да је Он увек отворен за потлачене, маргинализоване, „децу“ коју свет гура у страну — и то је оно што треба да одражавамо. Ми позивамо, чак и корачамо уз друге, да буду примљени од Христа. Наш задатак је да позовемо, Његов је да преобрази. Можда бисмо и ми требало да постанемо огорчени — свети гнев — кад год видимо да неко није добродошао.

Духовна порука за размишљање:

Исусова огорченост није била из ега, већ из љубави. Његов гнев није био осуда, већ заштита. Он брани приступ сваког срца које жели да Му приђе. Када ми постављамо баријере — било кроз осуду, претпоставке, или културне норме — ми се супротстављамо Његовој природи. Али када отворимо врата, када пригрлимо, када кажемо „дођи“, ми постајемо Његове руке и Његова стопала. Нека наша огорченост буде усмерена ка неправди, ка искључењу, ка свему што спречава људе да доживе Божју љубав. Јер у томе се налази срце Христово.